

Книга Даниїла — номер сто

Триваюча боротьба за виправдання вірою: історичний аналіз відступництва в протестантизмі

Jeff Pippenger
2024-02-29

Звістка, яку принесли пресвітери Джонс і Ваггонер під час бунту 1888 року, була звісткою про виправдання вірою в істині. Відступницький протестантизм стверджує, що виправдання, дароване смертю Христа на хресті, покриває людину в її гріхах, але що Його кров насправді не усуває її гріхів. Це хибне вчення відносить усунення гріха до Другого Пришестя, коли грішники тоді нібито магічним чином перетворюються. Відступницький протестантизм і, офіційно з 1957 року, Лаодикійський адвентизм, твердять, що Христос є виключно нашим Заступником, але не нашим Прикладом. За рік до 1888 року сестра Вайт написала наступне.

«Нове серце дам вам, і нового духа вкладу в вас». Я всім своїм серцем вірю, що Дух Божий відступає від світу, і ті, хто мав велике світло та можливості й не скористався ними, будуть першими, кого залишать. Вони засмутили Духа Божого так, що Він відступив. Теперішня діяльність Сатани, який впливає на серця, а також на церкви й народи, повинна приголомшити кожного дослідника пророцтв. Кінець близько. Нехай наші церкви піднімуться. Нехай навартаюча сила Божа буде пережита в серці кожного окремого члена, і тоді ми побачимо глибоке діяння Духа Божого. Саме лише прощення гріха — не єдиний наслідок смерті Ісуса. Він приніс безмежну жертву не тільки для того, щоб гріх було усунуто, але й щоб людська природа була відновлена, знову наділена красою, відбудована зі своїх руїн і зроблена придатною для присутності Бога....

Христос — це драбина, яку бачив Яків, основа якої спочивала на землі, а верхня сходинка сягала найвищих небес. Це показує призначений спосіб спасіння. Ми маємо підійматися цією драбиною сходинка за сходинкою. Якщо хтось із нас зрештою буде спасений, то лише, тримаючись за Ісуса, мов за сходинки драбини. Христос є для віруючого мудрістю і праведністю, освяченням та викупленням....

Будуть деякі жажливі падіння у тих, хто вважає, що стоїть твердо, бо має істину; але вони не мають її такою, якою вона є в Ісусі. Миттєва недбалість може занурити душу в безповоротну погибель. Один гріх веде до другого, а другий готує шлях для третього і так далі. Ми повинні, як вірні вісники Божі, постійно благодати Його, щоб Він беріг нас Своєю силою. Якщо ми відхилимося бодай на йоту від обов'язку, ми наражаємося на небезпеку піти шляхом гріха, що закінчується погибеллю. Є надія для кожного з нас, але лише одним шляхом — міцно з'єднавшись із Христом і докладуючи всіх зусиль, щоб досягти досконалості Його характеру.

Ця добренька релігія, що легковажить гріхом і безупинно наголошує на Божій любові до грішника, заохочує грішника вірити, що Бог спасе його, навіть коли він продовжує жити

в гріху і знає, що це — гріх. Так чинять багато хто з тих, що заявляють, ніби вірять у нинішню істину. Істина тримається осторонь їхнього життя, і тому вона вже не має сили викривати та навертати душу. Потрібно напружити кожен нерв, увесь дух і кожен м'яз, щоб полишити світ, його звичаї, практики й моди....

«Якщо ви відкинете гріх і виявите живу віру, багатства небесних благословень стануть вашими». Вибрані послання, книга 3, 155.

Фальшива «святошницька релігія» відступницького протестантизму була затверджена як офіційна доктрина на початку четвертого покоління адвентизму в 1957 році. Вона представила визначення виправдання, яке «заохочує грішника вірити, що Бог спасе його, поки він продовжує грішити». Хрест навчає, що «прощення гріха не є єдиним результатом смерті Ісуса», бо «Він приніс безмежну жертву не лише для того, щоб гріх був усунений, але й щоб людська природа була відновлена, знову прикрашена, відбудована з руїн і зроблена придатною для присутності Бога».

Повстання 1957 року демонструє, що насіння повстання, посіяне 1863 року, потім проросло 1888 року, а згодом його поливали фальшивим посланням, представленим книгою, виданою 1919 року ("Вчення Христа"), і зрештою воно принесло плід у вигляді відкритого проголошення, що первісна "віра праведного", представлена двома таблицями Авакума, тепер усунута й замінена спотвореним визначенням "виправдання вірою", яке існує у відступницькому протестантизмі. Непокірний пророк із Юди повернувся до зборища насмішників і їв разом із брехливим пророком з Вефіля.

Звістка до Лаодикійської церкви, яку вперше було представлено рухові міллеритів у 1856 році, а згодом знову Лаодикійській церкві в 1888 році, була відкинута на кожному кроці. Ту звістку Джонса і Вагонера, яка, за словами сестри Вайт, була і звісткою до Лаодикії, і звісткою про виправдання вірою, відкинули під приводом, що бунтівники, які її відкидали, насправді захищали старі орієнтири. Орієнтири, які вони захищали, були підвалиною їхнього власного людського витвору, збудованою на піску.

Вістка про «виправдання вірою», яку в 1888 році проголошували Джонс і Вагонер, містила істину Євангелії: ті, хто виправдані, також освячені. Вона наголошувала, що бути виправданим означає «насправді» стати святим, а не лише бути юридично «проголошеним» святим. Вістка Джонса і Вагонера, яку, як зазначала Сестра Вайт, вона проповідувала роками до бунту 1888 року, стверджує, що коли виправдання зараховується, освячення водночас вділяється.

Інакше бути не може, бо і виправдання, і освячення звершуються через присутність Святого Духа у віруючому. Виправдання й освячення — це просто два слова, що описують два елементи однієї справи, яка звершується всередині віруючого через присутність Святого Духа.

Саме послання Мойсея, яке відкинули бунтівники Кораха, було знову відкинута 1856 року, потім знову 1888 року, а потім у 1957 році публічно закріплене як богослов'я спасіння

лаодикійського адвентизму. Постійний бунт стомив Бога, бо люди казали: «Кожен, хто чинить зло, добрий в очах Господніх, і Він має в них уподобання; або: Де Бог правосуддя?»

Вони сказали: «Ті, що грішать, виправдані кров'ю Христа, і Бог тішиться ними, хоч вони й далі грішать». Це та духовна омана, що відображена в посланні до Лаодикії (народ, суджений), бо, незважаючи на те, що Христос називає лаодикійців «жалюгідними, нещасними, вбогими, сліпими й нагими», вони вважають, що вони «багаті, розбагатіли й ні в чому не мають потреби». І в такому стані вони насправді на межі того, щоб бути вивергнутими з уст Господа.

Вірні з міллеритської історії, які витримали досвід першого розчарування 1844 року, як це представлено в Єремії, розділ п'ятнадцятий, вірші з п'ятнадцятого по двадцять перший, як вірні будівничі храму, яким було обіцяно, що якщо вони не повернуться до «зібрання насмішників», то стануть Божими «устами», — усе ж повернулися до «зібрання насмішників» (представленого брехливим пророком із Вефілю) і стали Лаодикійцями, на порозі того, щоб бути вивергненими з Божих уст, і не знають цього.

Стан лаодикійського адвентизму 11 вересня 2001 року був прообразно представлений станом протестантів 11 серпня 1840 року. Прообразом для обох цих історій слугував стан прискіпливих юдеїв, коли Святий Дух зійшов під час хрещення Христа. У кожній із трьох історій колишній вибраний народ був — і нині перебуває — у процесі обминання. Вісник Заповіту за часів Івана Хрестителя мав увійти в заповіт із тими, кого Петро назвав «вибраним родом».

А ви — вибраний рід, царське священство, народ святий, народ, узятий у власність, щоб ви звіщали чесноти Того, Хто покликав вас із темряви до Свого дивного світла; ви, що колись не були народом, а тепер — народ Божий; що колись не були помилувані, а тепер помилувані. 1 Петра 2:9, 10.

Петро визначав новий вибраний народ своєї доби, яким тоді була християнська Церква. Їх було обрано як «вибраний рід» у той час, коли і Христос, і Іван Хреститель називали попередній вибраний народ «поріддям гадючим».

О, поріддя гадюче, як можете ви, будучи злими, говорити добре? Бо від повноти серця говорять уста. Матвія 12:34.

Покоління, що минуло, — це «поріддя гадюче», що є символом Сатани — плазуна біблійного пророцтва. Покоління, що минуло, наповнило свою чашу випробувального часу і протягом чотирьох поколінь усталилося в характері гадюки. У них сформувалося чоло блудниці. Ось чому двадцять п'ять старійшин у восьмому розділі Єзекіїля готові вклонитися сонцю. Вони сформували характер папства.

"Вістка третього ангела була послана у світ, застерігаючи людей від прийняття знака звіра або його образу на їхніх чолах чи на їхніх руках. Прийняти цей знак означає дійти того самого рішення, до якого дійшов звір, і обстоювати ті самі ідеї, у прямій суперечності зі Словом Божим." Review and Herald, 13 липня 1897 р.

Знак звіра — це знак людини гріха, яка є Папою Римським і земним представником Сатани. Стати однодумним зі звіром — означає стати однодумним із Сатаною, символом якого є гадюка.

Щоб забезпечити собі мирські зиски та почесні, церква була приведена до того, щоб шукати прихильності та підтримки великих мужів землі; і, тим самим, відкинувши Христа, вона була спонукана віддати свою вірність представникові Сатани — римському єпископу. Велика боротьба, 50.

В останньому поколінні колишнього вибраного народу їхній характер відображає характер Сатани. «Вибране покоління», яке колись не було народом Божим, обирається через процес випробування, переплавлення та очищення. Ті, хто проходять процес випробування, обираються для завітних взаємин із Богом. Господь уклав завіт із християнською церквою, потім знову — з міллітеритським адвентизмом, і робить це знову зі ста сорока чотирма тисячами.

Коли Господь вступає в завіт із новообраним народом Божим (який у минулі часи не був народом Божим), Він приходить до них як Посланець Завіту. У кожній із трьох історій, що виконують третій розділ книги Малахії, є посланець, який готує шлях для Посланця Завіту. Першим посланцем був Іван Хреститель, який був прообразом другого й третього посланця. Другим посланцем був Вільям Міллер. Разом пророчі риси Івана Хрестителя та Вільяма Міллера визначають риси посланця, який готує шлях для Посланця Завіту, щоб Він прийшов і вступив у завіт зі ста сорока чотирма тисячами.

Три посланці, які готують шлях для Христа, Який є Посланцем Заповіту, щоб Він раптово прийшов до Свого храму, ілюструють працю, що здійснюється під час слідчого суду, який завершується виконавчим судом.

В останні дні історії цієї землі Божий завіт із Його народом, що дотримується Його заповідей, буде відновлений. "Того дня Я укладу для них завіт із звірами польовими, і з птахами небесними, і з плазунами землі: і зламаю лук і меч, і війну вилучу з землі, і дам їм лежати безпечно. І Я заручу тебе Собі навіки; так, заручу тебе Собі в праведності й у суді, і в ласці, і в милосерді. Я навіть заручу тебе Собі у вірності; і ти пізнаєш Господа."

"І станеться того дня, — говорить Господь, — Я відповім, Я відповім небесам, а вони дадуть відповідь землі; і земля відповість зерну, вину та олії; а вони дадуть відповідь Єзреєлові. І посію її для Себе на землі; і змилюся над тією, що не одержала милості; і скажу тим, що не були Моїм народом: Ви — Мій народ; а вони скажуть: Ти — мій Бог." Осія 2:14-23.

"У той день, . . . останок Ізраїля, і ті, що уціліли з дому Якова, . . . будуть покладатися на Господа, Святого Ізраїлевого, в істині." Ісаія 10:20. Із "кожного люду, і племені, і язика, і народу" знайдуться ті, хто з радістю відгукнеться на звістку: "Бійтеся Бога і віддайте Йому славу, бо настала година Його суду." Вони відвернуться від кожного ідола, що прив'язує їх до цієї землі, і будуть "поклонятися Тому, Хто створив небо, і землю, і море, і джерела вод." Вони звільняться від усяких пут і постануть перед світом як пам'ятники

Божої милості. Слухняні кожній Божій вимозі, вони будуть визнані ангелами і людьми як ті, що "додержують Божі заповіді і віру Ісусову." Об'явлення 14:6-7, 12.

"Ось приходять дні, говорить Господь, коли орач наздожене жнивдаря, а топтувач винограду — сівача; і гори капатимуть солодким вином, і всі пагорби розтануть. І Я поверну [оберну] долю Мого народу Ізраїля, і вони відбудують спустошені міста та оселяться в них; і насадять виноградники та питимуть їхнє вино; також розіб'ють сади й їстимуть їхні плоди. І насаджу їх на їхній землі, і більше не будуть вирвані з їхньої землі, яку Я дав їм, говорить Господь, Бог твій. Амос 9:13-15." Review and Herald, 26 лютого 1914 р.

Третій розділ книги Малахії сповнився за часів Христа і за часів міллеритів, а ці дві історії засвідчують його сповнення в останні дні. Сестра Вайт пов'язує сповнення третього розділу книги Малахії з Христовим ділом очищення храму.

«Очищаючи храм від продавців і покупців цього світу, Ісус оголосив Свою місію — очистити серце від скверни гріха — від земних бажань, егоїстичних пожадань, злих звичок, що розтлівають душу. Цитується Малахії 3:1–3». Бажання віків, 161.

Очищення храму Христом символізувало Його справу очищення серця розкаяного грішника. Під час Свого служіння серед людей Він двічі очистив земний храм.

Пророк каже: «Я бачив іншого ангела, що сходив з неба, маючи велику владу; і земля була осяяна славою його. І він могутнім голосом гучно вигукнув, кажучи: Упав, упав Вавилон великий, і став житлом демонів» (Об'явлення 18:1, 2). Це та сама звістка, яку дав другий ангел. Вавилон упав, «бо він напоїв усі народи вином гніву своєї розпусти» (Об'явлення 14:8). Що це за вино? — його помилкові вчення. Він дав світові фальшиву суботу замість Суботи четвертої заповіді й повторив неправду, яку сатана вперше сказав Єві в Едені — про природне безсмертя душі. Багато споріднених помилок він поширив далеко й широко, «навчаючи за науку людських заповідей» (Матвія 15:9).

Коли Ісус розпочав Своє публічне служіння, Він очистив Храм від святотатського осквернення. Серед останніх дій Його служіння було друге очищення Храму. Отже, в останній праці для попередження світу до церков звернено два окремі заклики. Друга ангельська вістка: "Упав, упав Вавилон, місто велике, бо він напоїв усі народи вином гніву розпусти своєї" (Об'явлення 14:8). І в гучному кличі третьої ангельської вістки чути з неба голос, який говорить: "Вийдіть із неї, люди Мої, щоб не мали ви участі в її гріхах і щоб не прийняли її кар. Бо її гріхи сягнули аж до неба, і Бог згадав її беззаконня" (Об'явлення 18:4, 5). Вибрані вісті, книга 2, 118.

У сповненні третього розділу книги Малахії Іван Хреститель був посланцем, який підготував прихід Ісуса, Посланця Заповіту, Його раптову появу в Його храмі та його дворазове очищення. Протягом трьох з половиною років Свого служіння Він очистив храм на початку й наприкінці Свого служіння, таким чином показуючи, що справа очищення має початок, який відображає кінець. Ісус завжди ілюструє кінець початком, і відповідно до Його діла як Альфа й Омега три з половиною роки почалися й завершилися очищенням

храму.

Наприкінці трьох з половиною років Він пролив кров, якою було підтверджено завіт і виконано пророцтво дев'ятого розділу книги Даниїла про те, що Він утвердить завіт із багатьма на одну седмицю, посеред якої Він буде відтятий.

І по шістдесяти двох тижнях буде погублений Месія, але не за Себе; а народ князя, що прийде, зруйнує місто й святиню; і кінець його буде в потопі, і до кінця війни визначені спустошення. І він підтвердить завіт з багатьма на один тиждень; і в середині тижня припинить жертву та приношення, і через поширення мерзот учинить спустошення аж до завершення, і визначене буде вилите на спустошеного. Даниїла 9:26, 27.

Ми продовжимо це дослідження у наступній статті.

Про це можна було б написати сторінку за сторінкою. Цілі конференції стають просякнутими тими самими спотвореними принципами. 'Бо багатії його сповнені насильства, а мешканці його говорили брехню, і їхній язик обманливий у їхніх устах.' Господь діятиме, щоб очистити Свою Церкву. Кажу вам правду: Господь ось-ось буде обертати й перевертати в установах, що названі Його ім'ям.

Коли саме почнеться цей очищувальний процес, я сказати не можу, але його не відкладуть надовго. Той, у Кого в руці віяло, очистить Свій храм від моральної скверни. Він ретельно очистить Свій тік. Бог має суд із усіма, хто чинить найменшу несправедливість; бо, роблячи так, вони відкидають Божу владу й наражають на небезпеку свою частку в спокуті, у викупленні, яке Христос узявся звершити заради кожного сина та дочки Адама. Чи варто ставати на шлях, огидний Богові? Чи варто класти на свої кадильниці чужий вогонь, щоб приносити перед Богом, і казати, що це не має значення?

Це не відповідало Божому порядку — так багато зосереджувати в Батл-Кріку. Тепер існує такий стан речей, який був показаний мені як застереження. Мені боляче на серці від цієї картини. Господь давав застереження, щоб запобігти цьому деморалізуючому стану речей, але на них не зважили. 'Ви — сіль землі: коли ж сіль втратить свою силу, чим її насолити? Вона вже ні на що не придатна, хіба що бути викинутою геть і потоптаною людьми.'

Я закликаю братів прокинутися. Якщо швидко не настане зміна, я мушу повідомити народові факти; бо цей стан речей мусить змінитися; невідроджені люди більше не повинні бути управителями й директорами у такій важливій і святій праці. Разом із Давидом ми змушені сказати: "Час, Господи, Тобі діяти, бо вони зробили недійсним Твій Закон." Особливі свідчення, 30, 31.